

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **A.H.**
st. příslušnost Syrská arabská republika
zastoupeného advokátem Mgr. Faridem Alizeyem
sídlem Stodolní 7/834, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2019, č. j. OAM-763/ZA-ZA11-ZA15-2019, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 12. 11. 2019 domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neboť žádost žalobce byla dle § 10a odst. 1 písm. c) zákona o azylu nepřipustná, když žalobci byla udělena mezinárodní ochrana jiným členským státem Evropské unie – Řeckou republikou.
2. Žalobce nejprve obecně bez bližší specifikace namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu porušení § 3, § 4, § 50 odst. 4, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004, správního řádu (dále jen „správní řád“) a dále uvedl, že podle něj byly v jeho případě splněny zákonné podmínky pro udělení humanitárního azylu či doplňkové ochrany. Žalobce dále doplnil, že není pravdou, že by v Řecké republice požádal o udělení azylu a pokud mu Řecká republika azyl udělila, neměl o tom do obdržení napadeného rozhodnutí povědomí. Je přesvědčen, že v Řecku vědomě nepodal žádost o azyl. Je pravdou, že v Řecku byl, nikoliv však s úmyslem požádat o mezinárodní ochranu, když v mezidobí se vrátil do Turecka; neobdržel žádné doklady prokazující udělenou mezinárodní ochranu. Cílem žalobce bylo od počátku dostat se do České republiky, neboť zde má strýce, se kterým chtěl žít jako rodina. Žalobce následně v žalobě zopakoval důvody žádosti o mezinárodní ochranu tak, jak je předstřel v podané žádosti a dále uvedl argumentaci pro podporu závěru o splnění podmínek pro její udělení.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Zopakoval, že navzdory tvrzení žalobce bylo v řízení prokázáno, že v souladu s čl. 11 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 603/2013 (dále jen „Nařízení Dublin III“) byly žalobci sejmuty otisky prstů a tyto zaslány do systému EURODAC. Ze záznamu o výsledku porovnání otisků prstů jednoznačně vyplynulo, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v Řecké republice dne 3. 11. 2017. Následně bylo žalovaným zjištěno, že žalobci byla ze strany Řecké republiky udělena mezinárodní ochrana ve formě azylu dne 18. 6. 2019. Z údajů poskytnutých samotným žalobcem při podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR vyplývá, že žalobce věděl, že měl v Řecku nějaký doklad.

Zjištění z obsahu správních spisů

4. Ze správních spisů soud zjistil, že dne 25. 8. 2019 podal žalobce v Příjímacím středisku Zastávka u Brna žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 28. 8. 2019 poskytl ke své žádosti údaje ve smyslu § 10 odst. 2 zákona o azylu, přičemž uvedl, že ze Sýrie často odcházel do Istanbulu a zpět, podle toho, jaká byla situace, data si vůbec nepamatuje. Dne 3. 11. 2017 připlul na Samos, po nějaké době se dostal do Atén, Řecko mu poskytlo doklady, neví jaké. Následně se neoficiálně vrátil do Turecka, kde nějakou dobu pobýval, rodina mu z Německa posílala peníze, je jedno, jestli byl v Sýrii, Istanbulu nebo Řecku, v Řecku jen není válka. Vrátil se do Řecka, kde se seznámil s člověkem, který jej dostal do kamionu, který zastavil v ČR. Dále uvedl, že ve vlasti se necítí v bezpečí, situace se tam často mění, v ČR má strýce, který zde má trvalý pobyt.
5. Dne 3. 8. 2019 požádala ČR Řeckou republiku v souladu s čl. 18 odst. 1 písm. d) Nařízení Dublin III o převzetí žalobce s ohledem na skutečnost, že Řecko byla první země EU, ve

které požádal o azyl. Dne 5. 9. 2019 obdržel žalovaný sdělení Řecké republiky, že žádost o převzetí žalobce nemůže být akceptována, neboť žalobci byla dne 18. 6. 2019 udělena v Řecku mezinárodní ochrana.

6. Dne 30. 9. 2019 byl s žalobcem proveden k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany pohovor, ve kterém uvedl, že řecké doklady nechal v Řecku; k dotazu, zda ví, že má v Řecku azyl, uvedl, že měl jen průkaz. Po informaci ze strany žalovaného, že mu byl v Řecku udělen dne 18. 6. 2019 azyl, uvedl žalobce, že kdyby to věděl, v ČR o azyl nežádá. Uvedl, dále, že v Řecku žádat o azyl nechtěl, že mu vzali otisky prstů, podepsal podle něj jen papír, že projíždí, nechce řecký azyl, ale zkusí si vyřídit řecké doklady.
7. Následně dne 7. 10. 2019 rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým řízení dle § 25 písm. i) zákona o azylu pro nepřipustnost žádosti dle § 10a odst. 1 písm. c) zastavil. Konstatoval, že v průběhu řízení bylo po sejmutí otisků prstů žalobce zjištěno, že žalobci byla dne 18. 6. 2019 udělena v Řecku mezinárodní ochrana, tudíž žádost je nepřipustná. Dále poukázal na § 10a odst. 2 zákona o azylu, podle kterého, je-li žádost o udělení azylu nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.

Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Ve věci soud rozhodl u ústního jednání dne 20. 1. 2020, ke kterému se žalobce nedostavil, přičemž souhlasil s jednáním v jeho nepřítomnosti za účasti jeho zástupce. U ústního jednání zástupce žalobce zdůraznil, že žalovaný neprovedl řádně pohovor, omezil se pouze na zjištění základních skutečností a nedostatečně tak zjistil skutkový stav. Zopakoval, že žalobce si není vědom, že by v Řecku žádal o azyl, že by s ním byl proveden pohovor či jiné úkony. Účastníci nenavrhli provedení žádných důkazů nad rámec skutečností zjištěných ze správního spisu.
10. Krajský soud především zdůrazňuje, že v projednávané věci je předmětem přezkumu rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu z důvodu, že žalobci měla být podle zjištění žalovaného udělena mezinárodní ochrana jiným členským státem EU – Řeckou republikou, tudíž žádost žalobce byla vyhodnocena jako nepřipustná ve smyslu § 10a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. V návaznosti na to je na místě připomenout, že dle výslovného znění § 10a odst. 2 zákona o azylu, je-li žádost o udělení azylu nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Touto optikou je tudíž nutné také posuzovat rozsah skutečností, které měl žalovaný zjistit pro účely svého rozhodnutí ve smyslu § 3 správního řádu.
11. Krajský soud má za to, že žalovaný učinil pro své rozhodnutí zcela dostatečná skutková zjištění. Především je nutné poukázat na to, že poté, co byly žalobci sejmuty otisky prstů, bylo zjištěno, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal již dne 3. 11. 2017 v Řecké republice. Česká republika se prostřednictvím žalovaného obrátila na Řeckou republiku v souladu s Nařízením Dublin III s žádostí o převzetí žalobce. Následně, dne 5. 9. 2019 Řecká republika sdělila, že žalobci byla dne 18. 6. 2019 udělena mezinárodní ochrana.

12. Tato skutková zjištění odpovídají také skutečností, které sám žalobce uvedl v návaznosti na podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR, kdy specifikoval, že dne 3. 11. 2017 připlul na Samos, po nějaké době se dostal do Atén, Řecko mu poskytlo doklady, neví jaké. Tvrzení žalobce v žalobě, že si není vědom, že požádal o azyl, když mu byly pouze sejmuty otisky prstů, na skutkových závěrech žalovaného nemůže nic změnit. Žalobce sám, vyjma tvrzené nevědomosti o podání žádosti o azyl v Řecku, neuvedl žádné skutečnosti, které by uvedené skutkové závěry vyvracely. Žalobce nadto nezpochybnil obsah žádné z listin, které byly součástí správního spisu a nenavrl provedení žádných důkazů. Krajský soud nemá důvodu považovat za jakkoli nevěrohodné sdělení Řecké republiky o udělení mezinárodní ochrany. Je tedy třeba uzavřít, že za situace, kdy bylo zjištění naplnění důvodů nepřijatelnosti žádosti dle § 10a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, bylo zcela na místě řízení dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavit.
13. Žalovaný ani nepochybil, pokud neposuzoval, zda u žalobce nejsou dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu či doplňkové ochrany, když tento postup je výslovně předvídan § 10a odst. 2 zákona o azylu. Z uvedeného důvodu je nutné odmítnout žalobní námitky týkající se situace v zemi původu žalobce a jeho tvrzených důvodů pro udělení azylu (když nadto tyto skutečnosti ani žalobce v žádosti o udělení azylu ani později v průběhu správního řízení netvrdil).
14. Na závěr krajský soud podotýká, že nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku, když s ohledem na povahu věci přistoupil k bezodkladnému rozhodnutí ve věci samé.

Závěr a náklady řízení

15. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobní námitky důvodnými neshledal, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
16. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 20. ledna 2020

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.

samosoudce